

LÉVAY
MISKOLC

ÚTRAVALÓ

ÜNNEPI SZÁM
2018

Tartalom

<i>Ábrám Tibor igazgató ballagási ünnepi beszéde</i>	3	Impresszum:
<i>Ballagás a Diákotthonban</i>	6	Útravaló
<i>Papp Róbert: „Minden most kezdődik el...”</i>	8	Szerkesztőség:
<i>Borosné Répási Rita: Büszke vagyok...</i>	11	Lévay József Református Gimnázium és Diákotthon, Miskolc, Kálvin János utca 2.
<i>Dr. Vonáné Vincze Viktória: Hiányozni fogtok...</i>	15	Felelős kiadó: Ábrám Tibor igazgató
<i>Taskó Márta: Feltétel nélküli szeretet...</i>	19	Felelős szerkesztő: Barócsi Angéla
<i>Dr. Rózsáné Nagy Mónika: „Friendship is born at that moment when one person says to another: 'What! You too? I thought that no one but myself...'"</i>	23	Tördelő szerkesztő: Cseh Attila
<i>Szilágyi Marcell 11.E osztályos tanuló búcsúztató beszéde évfolyama nevében</i>	28	Készítette: Kapitális Kft.
<i>Madarász Abigél és Jurák Eszter búcsúbeszéde a ballagó évfolyam nevében</i>	29	Felelős vezető: Kapusi József
<i>Iskolánk kiválóságai</i>	31	Fotók:
		Tabló fotók: Digilux, Holló Fotó, Szécsi Fotó
		Ballagási fotók: Petrik Péter, Urbán Boglárka, Horváth Csongor, Hegedűs Ákos, Beke Dorina, Mészáros Lili

Ábrám Tibor igazgató ballagási ünnepi beszéde

Miskolc, 2018. május 5., szombat

„AZ ISKOLÁK NEVELÉSE AZ EGÉSZ ÉLETRE KÉSZÍT FEL, A MIÉNKUTAT MUTAT AZ ÖRÖK ÉLETRE IS.”

„...**HOGY ELMENJETEK ÉS GYÜMÖLCSÖT TEREMJETEK...**” Ez a vezérige olvasható a Lévay küldetésnyilatkozatában, és legyen szabad nekünk a ballagási ünnepi istentiszteleten még egyszer megkérdezni, hogy mit is üzen számunkra ezt a mondatot.

Szeretettel köszöntelek benneteket kedves ballagó diákjaink azon az ünnepségen, amelyik a közvéleménykutatók szerint a leginkább megmarad a középiskolai ünnepségek igencsak népes sorából, és amelyre mindig szívesen és elzárkózva emlékeztek majd. A ballagáson már minden a jövőről szól, a **jövőre összpontosít**, én sem fogok a múltba visszatekinteni. Vélhetően megtettétek ezt az utolsó osztályfőnöki órán. De nem tehetem meg, hogy a közelmúlt egy eseményére ne utaljak. Köszönöm mind az öt osztályunknak a szerenád perceit...

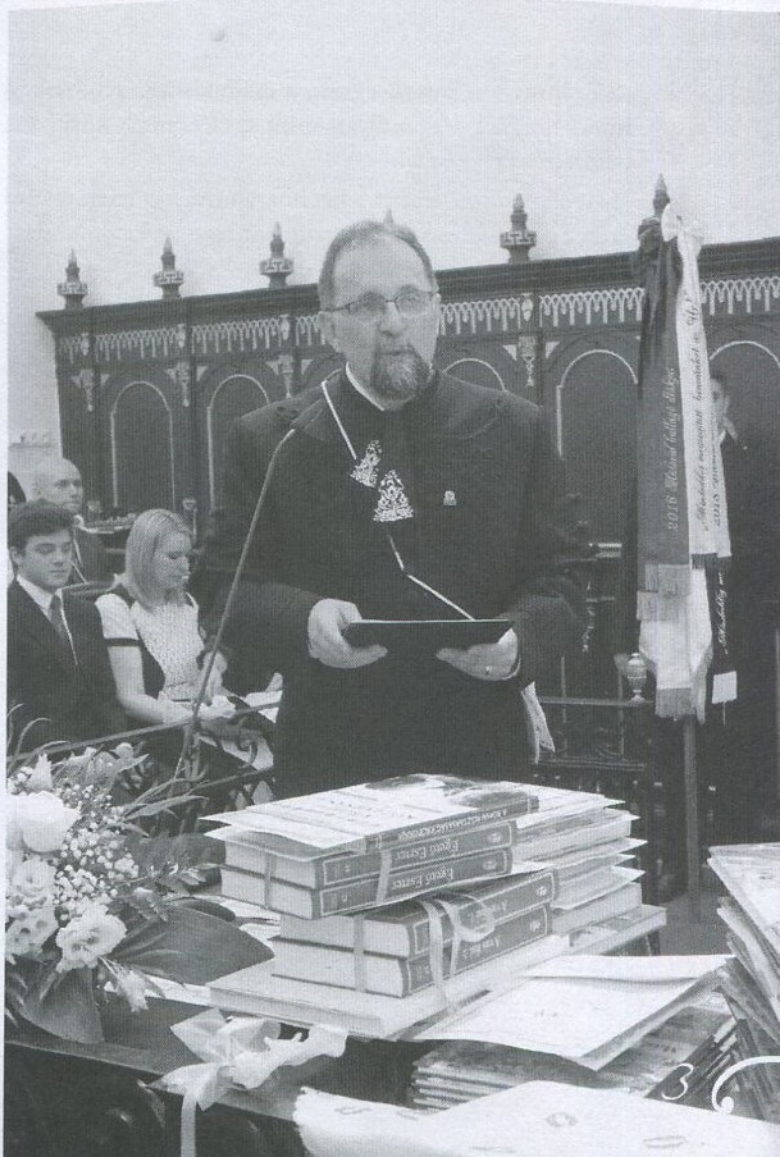
A jövőre összpontosítva kérdezzük meg magunktól, hogy milyen a jövőképünk? Hogyan tekintünk a jövőre? A jövőképed első látható jele a pályaválasztásban mutatkozik meg. Ki milyen ambícióval és valóságérzékkel választott a továbbtanulási lehetőségek közül? Annak a jele ez, hogy mennyire ismeritek önmagatokat, mennyire ismertétek fel, mennyire fejlesztettétek talentumaitokat, és tudatok-e ennek megfelelően továbbtanulási célt választani. Szeretném megköszönni osztályfőnökeiteknek, tanáraitoknak, és kiemelten pályaválasztási tanácsadással foglalkozó kollégáknak, hogy nagyon sokat tettek azért, akár csoportos, akár egyéni tanácsadással, hogy mindenki megtalálhassa a számára megfelelő továbbtanulási célt.

A jövőképetek második látható jele, és egyúttal a második lépés, hogy az érettségit követően, elköszönve a Lévaytól, kiléptek a nagybetűs „Életbe”, amit már oly régóta vártok. Kicsit kiszabadulni a szülők vonzásköréből, elindulni az önálló élet felé. Azok számára, akik más városban folytatjátok tanulmányaikat, ez természetesen megvalósul. De hasonló gondolat foglalkoztatja azokat is, akik Miskolcon tanulnak tovább.

Szüleitek sem tudják teljes bizonyossággal, hogyan is kezeljék ezt a helyzetet: büszkék rátok, szeretnének

szárnyra bocsátani benneteket, de féltenek is a sok veszélytől és nehézségtől. Kedves szülők, Isten adjon bölcsességet, hogy helyesen találjátok meg az elengedés és megtartás arányát. Talán annak a szülőnek a mondata jellemzi ezt a helyzetet, aki egykor így nyilatkozott felnövekvő gyermekéről és az átlényegülő kapcsolatukról: **„Eddig lépcső voltam számára, amelyen előrehaladhatott, ezután kapaszkodó leszek, hogy ha szüksége van, segítséget kérhessen tőlünk.”**

A nagybetűs „Életbe” való kilépés hasonlatos ahhoz, mint amikor egy kíváncsi vásárló egy óriási, nyüzsgő és zsibongó színes piacra téved, ahol az emberek adnak és vesznek, kereskednek és nyereszkednek, csoportokba verődnek vagy magányosan nézelődnek, céltudatos vásárlóként vannak jelen, vagy csak céltalanul bolyonganak a színes, hangos forgatagban. Ahol helye van a találkozásnak,

az öröme, a keserűségnek, a csalódásnak, a hitnek, a hitetlenségnek – azaz olyan, mint az élet, amely körülvesz benneteket.

Mit lehet venni, mihez lehet hozzájutni, mit lehet találni ezen a piacon? – amit nevezzünk az egyszerűség kedvéért a nagybetűs „Élet”-nek!

Lehet szerezni ismeretet, tudást és bölcsességet – ami felkészít benneteket a munka világára, amit ti választottatok magatoknak. De a bölcsességhez kell az az értékrend és hitbeli elkötelezettség, amit a Lévyből is magatokkal vihetek. Társakat – barátokat, hiszen az előttek álló időszak meghatározó lesz az életetekben, mert ott lehet a barátok között leendő házastársatok is. Találni lehet közösséget. Bátorítunk benneteket, hogy keressetek egy gyülekezetet, vagy maradjatok meg abban, ahova most is tartoztok, és legyetek aktív tagjai ennek a közösségnek.

Fontos az, hogy milyen értékrend szerint keressetek és választjátok ezeket – legyen az akár az ismeret és tudás, akár a barátok vagy a közösség.

Ezen a piacon – a nagybetűs „Életben” megjelennek a csalók és a tolvajok is. A csalók pozitív, kívánatos színben tüntetnek fel silány dolgokat. Azt a látszatot keltik, hogy

birtokolják mindazt, amire vágysz. Aztán kiderül, hogy hamisítvány, amit kínálnak. Hamisítvány az érzelmek, amit felkeltenek benned, hamisítvány a közösség, amelybe hívnak, és hamisítvány az érték, amellyel kecsegtetnek. Ezekben a helyzetekben fontoljátok meg az ige kérését:

„Jól vigyázzatok tehát, hogyan éltek; ne esztelenül, hanem bölcsen, kihasználva az alkalmas időt, mert az idők gonoszak. Éppen ezért ne legyetek meggondolatlanok, hanem értsétek meg, mi az Úr akarata.” (Ef 5, 15-17)

Aztán megjelennek a piacon a tolvajok is. Akik ellopják az idődet – ha engeded, hogy kifolyjon a kezéd közül, a talentumaidat – mert, amit nem használod, nem is gyarapodhat, az energiádat, a céljaidat, és mást is, ha nem figyelsz eléggé oda.

A nagy kérdés az, hogy mi adhat eligazodást nektek az életben, és miben bízhatunk mi tanáraitok és szüleitök veletek kapcsolatban ezen a globális „piacon”? Mi van a tarsolyotokban, ami útravaló, erőforrás és eligazodási pont is lehet az életetekben?

Ott vannak talentumaitok. Isten egyedi talentumokkal ajándékozott meg benneteket. Ezt sohase

felejtétek el! Nem azért hogy ezeket elrejtétek, hanem, hogy kamatoztassátok. Felelősök vagytok mindazért, amit Isten rátok bízott. A szakmai táalentumaitokkal való sáfarkodás pedig csak most kezdődik igazán az egyetemeken és főiskolákon.

Jó alapokat kaptatok a Lévyban, nagyon sok esetben egyéni gondoskodást, tehetséggondozást és tanácsadást. Nagyon hálás vagyok érte tanáraitoknak.

Olyan **keresztyén értékrendet** igyekeztünk kialakítani bennetek, amely eligazít titeket ezen a „*piac*”, és segít különbséget tenni az értékes és értéktelen között, a jó és a rossz kérdésében, a helyes és a helytelen közötti döntéseitekben. Nem mindenkiben érlelődött még hitté mindez a tapasztalat, de használjátok bátran ezeket az értékeket.

Széleskörű szemléletformáló tevékenységrendszerben vehettetek részt, amellyel igyekeztünk felkészíteni benneteket arra a felelősségvállalásra, amelyet

a „*piac*” is 7/24-ben elvár tőletek, és amely megfelel a Lévy vezérigéjének: „..., *hogy elmenjetekek és gyümölcsöt teremjetekek...*” (Mt 15:16)

Jó lenne még maradni, még nem vagyunk teljesen kész az életre – mondják egyesek. Egy-két hónapot, fél évet, 1-2 évet. De sajnos a közös utunk végéhez közeledik! Még néhány hétig izgulunk és imádkozunk értetekek. Szorítunk nektek, hogy az érettségien minden rendben menjen, majd azzal a bizonyossággal búcsúzunk el tőletek, hogy amit Isten elkezdett bennetekek a család körében és itt a Lévyban is, ha keresitekek, hogy mi a terve veletek, és engeditek, hogy munkálkodjon az életetekekben, akkor bevégzi és beteljesíti. Úgy, ahogy a Filippibeliekekhez írt levél 1:6 részében olvashatjuk: „Éppen ezért meg vagyok győződve arról, hogy aki elkezdte bennetekek a jó munkát, elvégzi a Krisztus Jézus napjára.”

Kedves Diákjaink! Kedves ballagó 12-iekesek, kedves osztályfőnök kollégák! Isten áldjon meg bennetekek!

Ballagás a Diákotthonban

„Szerezz bölcsességet, és minden szerzeményeden szerezz értelmet!”

(Példabeszédek 4:7)

Ha egy végzős kollégistától valaki megkérdené, milyen volt az itt töltött négy, öt, hat év, nehéz dolga lenne néhány mondatban elmesélni. Milyen kollégistának lenni? Milyen volt az első nap, az első év? És a többi? Milyen iskola után egy vagy több emberrel osztozni a szobán, a szomorú és vidám pillanatokon? Együtt tanulni és izgulni a dolgozatok előtt? Együtt tölteni a közösségi hétvégéket és az ünnepek előtti meghitt pillanatokat? S kicsiként arra gondolni, hogy egy nap ott állhat majd, a ballagó diákok között.

Ez a nap most elérkezett. A diákotthon életének egyik legszebb és legörömtelibb eseménye. A kicsikből nagyok lettek, a feldíszített folyosók és az ünneplőbe öltözött diáktársak most őket búcsúztatják. Ahol a nevelőtanáraik mellet az iskola igazgatója, igazgatóhelyettesei és az osztályfőnökök is megtisztelték jelenlétükkel ezt a kiemelt kollégiumi eseményt.

A délután hatkor kezdődő ünnepségre az udvaron már

körben álltak a ballagó és ballagató diákok. Az útravaló batyuk, a virágok és fényképek is gazdára találtak. S ballagási dalokat énekelve indult a menet, hogy feldíszített folyosókon az alsóbb évesek sorfalától övezve még egyszer végigjárja a diákotthont. Ezután az imateremben kezdetét vette a végzősök tiszteletére összeállított műsor. A diákotthon tehetséges tanulói verssel, prózával, zenei produkciókkal, áldással köszöntek el diáktársaiktól. A műsorban szereplő diákok: Csépanyi-Bárdos Gergő zongora, Petránzski Edina vers, Kovács Regina cselló, Kovács Dorottya vers, Sontra Ádám zongora, Komáromi Zsanett népdal ének, Szabó Lili áldás. A tizenegyedikes diákok nevében Kurucz Gergő búcsúzott. Szavaiban az itt maradók gondolatai csengtek: *„Meg kell szoknunk majd, hogy üres lesz a szilenciumos terem, halkabb a folyosó, csendesek a szobák. Ti nem lesztek itt, hiszen a magatok útját fogjátok járni. Mi vesszük át a helyeteket, mi leszünk a nagyok!”* S humorosan hozzátette: *„És több reggeli, ebéd és vacsora jut majd nekünk!”* A végzősök nevében Sontra Boglárka szólt arról, hogy nem felejtkeznek el a helyről és az emberekről, akiket itt hagynak - legyen az tanár vagy diák- hiszen örökre a szívükbe zárták őket.

Ezután Zsurki Csabáné a kollégium munkaközösségének vezetője intézett útravaló gondolatokat a ballagó diákokhoz. Ezt követően Ábrám Tibor igazgató búcsúzott a végzősöktől. Az ünnepség végén a kollégium életében kiemelkedő munkát végző diákok könyv és oklevél jutalmat vehettek át.

A műsor után az ebédlő ünnepi vacsorával várta a ballagókat. Előtte azonban hátra volt még néhány, immár hagyományos esemény. A diákok elbúcsúztak, s egyben köszönetet mondtak a konyha dolgozóinak az áldozatos munkájukért. Majd humoros formában áthagyományozták az alsóbb évesekre a seprőt, hogy ezután ők forgassák tovább. A hangulatot fokozta, hogy a csoportok nevelőtanárai személyre szólóan búcsúztatták diákjaikat: kedves pillanatok felidézésével, verssel, énekkel, humoros költeménnyel, idézettel és igei útravalóval. A vacsora elfogyasztása után még maradt idő beszélgetésre, nosztalgizásra.

Nehéz elengedni benneteket, nehéz szavakat találni. Ezért inkább álljon itt a búcsúzó diákok nevében elhangzott

beszéd néhány sora: *„Van egy általános igazság, amivel minden embernek szembe kell néznie, akár akarja, akár nem, egyszer minden véget ér, így a kollégistaéveink is! Búcsút intünk mindennek, ami ismerős volt!”*

Mi pedig úgy búcsúzzunk tőletek, hogy visszavárunk!

„Most ereddj és élj, mert a világ a tied!”
(Hamvas Béla)

Szabó Péterné
nevelő tanárnő

„Minden most kezdődik el...”

Hat esztendő... ennyi idő telt el az első találkozásunk óta. Emlékszem azokra a picike szempárookra, amelyek rám szegeződtek, ki mosolyogva ki rémülten, ki csak közönyösen, de ugyanazt a kérdést láttam megfogalmazódni az arcotokon: *Mi várhat itt rám?*

Míndeközben eltelt hat közös esztendő... emlékek sokasága kavargó a fejemben, közös együttlétek, kirándulások, sikerek, komoly beszélgetések, serdülőkori súrlódások, különböző helyeken megannyi emlék. Ezeknek az emlékek részei lesznek osztálytársaitok, Fanni néni, akinek oly sokat köszönhetünk. Ajándéknak érzem a veletek töltött időt, minden nehéz percével együtt. Első osztályom vagytok, sokat tanultam tőletek amiért hálás vagyok. Egy kérdés ami megannyiszor felvetődött, valahányszor a ballagás szóba került, most már értem, miért kérdeztétek...

Szemlátomás túlnőttetek, megerősödtetek testben és lélekben. Itt álltok a felnőttkor küszöbén, lassan kezditek megérteni, célotok van ezen a világon. Tudtuk és vártuk ezt a napot, amikor a gimnáziumi évek véget érnek hisz holnaptól valami új kezdődik. Tudj örülni az élet apró szépségeinek, találd meg társad, és legyen benned alázat és tisztelet a másik ember iránt.

„Minden most kezdődik el,
Ahogy hinni sem mered”

Szeretettel, osztályfőnökötek és pótosztályfőnökötek

12. A

12. A osztály, osztályfőnök: Papp Róbert

Bucsí Áron

Csordás Evelin Anett

Devera Dorina

Filip Fanni

Flekács Réka

Filip Fanni Fruzsina

Irbás Péter

Kántor Bettina

Kéri Dóra Zita

Kertész Bálint

Kürti Alexandra

Lőrinczy Klaudia

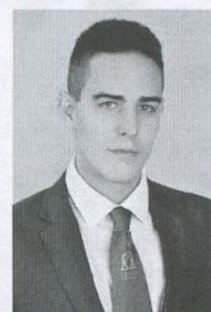
Mibalik Judit

Mogorósi Veronika

Molnár Dalma Laura

Molnár Levente Álmos

Nagy Pálma Eszter

Nabaj Máté

Sóhyom Bálint Lajos

Sóron Dávid András

Szedlák Viktor

Szemán Csaba

Szemán Gréta Diána

Tóth Dalma

Tóth Jonatán

Zákány Benjámín Attila

Zékány Balázs

Büszke vagyok...

**Drága, még mindig 12.B osztályos nevelt
gyermekeim!**

Itt az idő, hogy egy pillanatra megálljunk. Hát Áldás, békesség, jó reggelt mindenkinek! Hivatalosan nem most halljátok ezt utoljára, de osztályfőnöki órán igen.

Ma azért ültök itt, hogy elkezdődjön egy hosszú utazás. Eddig szaladgálhattatok az udvaron, illegálisan használhattátok a liftet, felelőtlenül vagy felelősen cselekedhettetek, de a mai nappal minden megváltozik, hiszen egy ismeretlen útra léptek. Egy időre a légüres térbe értek majd, ahol újra meg kell harcolni az ismeretlennel.

Egy hónapon belül mindenki túl lesz az írásbeli érettségén. Két hónapon belül kezetekbe kapjátok az érettségi bizonyítványt, ami önmagában nem sok mindenre elég... A család persze örül, nagyot fogtok ünnepelni pár óra múlva, de ez még semmi. Az érettségi olyan, mint az első kanál finom meleg, néha talán forró leves. Tudat alatt érzed, hogy jó, de amit

most megélsz, az feszültséggel és bizonytalansággal tölt el.

Fél év múlva már egy másik iskola kapuján léptek be nap mint nap. Háttérbe szorulnak az elmúlt hat év emlékei, ami természetes is, hiszen egy új világba léptetek. Hol van már a hetedik évfolyam UFO jelmeze, a nyolcadik évfolyamon Szabina és Klári poroszói cipős-sáros vitája, a pozsonyi 80 kilométer, amit még Peti is szó nélkül csinált végig, szintén Peti kidülledt szeme, mikor megtudta, hogy első körben mindenkinek kettő palacsinta jár, a szeretetszolgálatok állomásai, a Határtalanul programban született barátságok, a gyülekezeti látogatások a szülőkkel, ahol Zsák Andiék és Lilianaék és Somáék mindig segítettek a szállításban, a kampányra készülés izgalmi és csatái, a kisvizsgák rémült percei, a puskázások, a huncutságok, ugye Niki, Ivett, Vivi? a segítség, amit egymástól kaptatok, a szerencsi csokigyárlátogatás, ahol rohantunk, hogy elérjük a hamarabbi vonatot, az utolsó év kirándulásai Esztergomba, Budapestre és a házi bulik viccesebb-nél viccesebb pillanatai. ☺

A kijelölt, a választott felsőoktatási intézmény tanulói lesztek, vagy éppen készültök egyéb újdonságra. Három, négy, öt, hat év múlva elkezditek a nagybetűs életet. Biztos vagyok benne, hogy a többségetek rátalál arra az útra, amit kerestek. Honnan is tudnád, hogy mit keresel? Csak utólag okos az ember... Majd amikor biztonságban, kényelmesen, meglegedetten, örömmel végzed a munkád, akkor fogod csak tudni, hogy megtaláltad önmagad.

Lehet, hogy ez már most így van. Dolgozol a sulis mellett és tudod, hogy az az utad. Lehet, hogy 3-4-5 év múlva diplomázol, de sokáig nem találsz munkát. Feleslegesnek fogod találni az elmúlt éveket? Remélem nem! Bízom abban, hogy az elmúlt hat évben- kinek kevesebb-sikerült legalább egy cseppnyi optimizmust eljuttatnom hozzátok és túléltek mindent ennek segítségével.

Lesz olyan is köztetek, aki csak jóval később veszi majd kezébe a diplomát. A tanúsítványt vagy az oklevelet. Jóval később, mint a társadalmi konvenciók által megszabott idő. Kevesebb vagy, mint a többiek? SEMMIKÉPPEN!!! Nem vagyunk egyformák. Az elmúlt hat év alatt kiderült, hogy mennyire nem, de ez a különbség sok mindenre megtanított minket. Nyitott szemre és fülre, nyitott szívre és elmére, elfogadásra, tanácsadásra, kritikára és annak meghallására és, ha kell, megfogadására. Barátokat és még jobb barátokat kaptatok, kaptunk. Biztos vagyok abban, hogy minden egyes osztálytárs és évfolyamtárs

olyan hatással volt Rád, ami épít téged, jobbá tesz. Van, aki a szeretmet is a Lévaytól kapta...

Van, aki soha nem fog egyetemre menni, de mégis jól fogja magát érezni a bőrében és élvezni fogja az életet. Biztosan lesz olyan, aki kihagy egy évet vagy többet is, hogy energiát, tapasztalatot vagy élményt szerezzen az életben maradáshoz, hogy megtalálják életük értelmét, hogy a saját ösvényükre lépjenek. Leszenek olyanok, akik már régóta tudják, hogy mit szeretnének csinálni a nagybetűs életben és az egyetemen jönnek majd rá, hogy rosszul gondolták. Mit akarok mindezzel mondani? Azt, hogy mindennek adott ideje van. Most például a számvetésé. Gondolhatod, hogy mások jóval előbbre járnak, mint te, akár két nyelvvizsgával is rendelkeznek, mint Isti és Klári; vagy bejárták a nagyvilágot, mint Mesi, Abi és Zsuzsi; állandóan kitűnnek tanulmányaikban, mint Máté, aki már nem Mátéka, Márk, Gréta, Takács Niki, Danika, Edó ;Enikő és az angolmániája; aranyá válik minden a kezükben, mint Szofi, Kami és Juci kezében ;gyorsabban futnak, mint a nyúl, mint Dóri, Oli, Lili; gyönyörűen táncolnak, úgy, mint Joci és Lilla; optimizmusukkal, kitartásukkal ösztönzik a többieket, mint Szilágyi Andi; bármikor lehet számítani a segítségükre, mint Valcsi, Dorka, Dalma,

Gondolhatod, hogy ez a te hibád, és kevesebb vagy, mint ők, DE EZ NEM IGAZ! Mindenki a saját útján jár, a saját ritmusában. Légy hát türelmes elsősorban

magaddal, aztán persze a szüleiddel, akik csak a legjobbat akarják neked, és el akarják érni, hogy a lehető legtöbbet és legjobbat hozd ki magadból, hogy ne add fel soha, ha nehézségek adódnak, hogy kérj segítséget a családodtól, a barátaidtól, akik mindig ott lesznek melletted.

Egy dolog lebegjen előtted, soha ne add fel küzdelem nélkül. Hallgass meg minél több véleményt, szűrj le minél több tapasztalatot és majd abból építkezz! Lehet, hogy egy év múlva, lehet, hogy húsz, de el fogod érni, ami neked meg van írva. Járj nyitott szemmel és füllel és soha ne engedd, hogy sietessenek.

Einstein mondta, hogy ami számít, nem biztos, hogy meg lehet számolni, és amit meg lehet számolni, az nem biztos, hogy számít. Olyan életet kívánok nektek, ahol a minőség többet jelent a mennyiségnél, minőségi, célokkal teli életet, olyat, ami utat mutat másoknak is. Számomra ez lenne a valódi siker. HA LÁMPÁS VAGY MÁSOKNAK IS!!! Nyugalmat, türelmet, tiszta gondolatokat kívánok mindannyiátoknak az elkövetkezendő időre. És még egy dolog: nagyon büszke vagyok Rátok!!! Mindenkire egyenként. Csak így tovább!!! Büszke vagyok arra, hogy az osztályfőnökökötök lehettem!

*Szeretettel,
Borosné Répási Rita*

12.B

12. B osztály, osztályfőnök: Borosné Répási Rita

Berdó Zsuzsanna

Einbeck Dóra

Farkas Emese Vivien

Gerőcs Kamilla

Görgei Nikolett

Gyüre Lili

Ignácz Enikő

István Bálint

Kovács Judit Klára

Lévai Lilla Viktória

Madarász Abigél

Molnár Ivett

Nagy Anett Valentina

Papp Zsófia

Petránzski Edina

Petró Máté

Pusztai Klári

Rabi József

Sándor Péter György

Sántba Vivien

Schmidt Gréta

Serfőző Dorottya

Szilágyi Andrea

Takács Nikolett

Tarackőzi Dániel

Tóth Dóra Dalma

Tóth Márk

Tóth Soma

Török Liliána

Vaszyh Olimpia

Zsák Andrea

Hiányozni fogtok...

Kedves Osztályom, kedves 12. C-sek!

Sok érzés kavarg bennem, amikor leírom, hogy „osztályom, 12. C”, mert már csak néhány hétig érvényes ez a fajta megszólítás. A közelmúltban már próbáltam végiggondolni, hogy milyen lesz nélkületek, de nagyon nehezemre esett elképzelni az énekkari fellépéseket a 12. C-sek nélkül (*amikor mindig felismertem a hangotokat*), vagy éppen a minap az döbbsentett meg, hogy az Avasi Templomban hirtelen nem is tudtam, hogy hová üljek le, hiszen nem volt ott az osztályom, vagyis ti...

Végigtekintve a négy éven, az első gondolatom az, hogy nagyon gyorsan elrepült, de mennyi minden változást, érlelődést, csodát éltünk meg közösen, és természetesen vitákat, nehézségeket is! A korábbi problémák nélkül viszont nem tudnánk eléggé értékelni azt, ahová eljutottunk.

Mindig is színes, kreatív, tehetséges, kissé öntörvényű társaság voltatok, sokszor emlegettem, hogy a Mályiban

levő éretlen táborban is ti voltatok a leghangosabbak az évfolyamon. Mindenről volt véleményetek, mindent teljes odaadással végeztetek, már akkor is... Alig tudtam összegyűjteni, hogy ki mivel foglalkozik a szorosabban vett iskolai dolgain kívül, annyi tevékenységben vettetek részt. A következő évet sok szempontból éreztem mélypontnak, legnehezebben azt tudtam elfogadni, hogy nem javul az osztály tanulmányi eredménye úgy, ahogy vártam. Az adománygyűjtések, mályi gyülekezetlátogatások alkalmával viszont igazi kis csapatként tudtatok együttműködni, kedvességetekkel, önzetlenségetekkel sokak szívébe loptátok be magatokat. A 11. évtől kezdve valami megváltozott, mindenki felelősségteljesebben kezdett el gondolkodni, viccesen meg is jegyeztem, ez volt az indulás a csúcsra. A szülőigeti osztálykirándulás a tanév végén igazán felszabadult, örömteli együttlét volt, sok csodaszép, felejthetetlen pillanattal. Az utolsó év már a beérkezés és összerendeződés időszaka lett, megértetek, számos területen bizonyítottátok, hogy a vadóc 9. C-sekből érett 12. C-sek lettetek. Különleges szalagot terveztetek, félévi és év végi eredményeitek kimagasló lett, gyűlték a nyelvvizsgák, versenyeredmények, dicséretetek, és azt hiszem, a sokféle hangszerral kísért, különleges szerenádokat sem fogják hamar elfelejteni tanáraitok.

Néhány tanácsot szeretnék még megosztani veletek, és bár megpróbáltam, a szokásos útmetaforától nem tudok eltekinteni.

Válaszd meg jól az úton a célt, és annak rendelj alá sok mindent, nagyon akard! Figyelj magára az útra is, éld meg a pillanatokat! Figyelj az útítársakra (*családra, szülőkre, testvérekre, barátokra*) is, és idővel találj meg a legbiztosabb útítársat! Nézz időnként hátra is, ne felejts el minket, ittmaradókat sem, mindig örömmel várunk, várlak vissza a Lévayba! Tanulj meg pihenni, megállni is, így lesz időd gyönyörködni, rácsodálkozni a világ szépségeire.

Azzal az igével engedlek el végezetül titeket, amelyiket már évekkal ezelőtt is megkaptatok tőlem: „*Mert nem félelemnek lelkét adott nekünk az Isten, hanem ERŐNEK, SZERETETNEK és JÓZANSÁGNAK lelkét.*” 2. Timóteus 1.7

Jó volt veletek, hiányozni fogtok! Isten áldjon Benneteket!

*Sok szeretettel osztályfőnökötök:
dr. Vonáné Vincze Viktória*

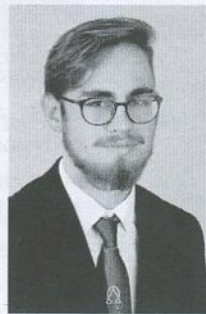
12. C osztály, osztályfőnök: dr. Vonáné Vincze Viktória

Aranyosi Zoltán

Balázs Zsófia

Barna Benedek

Berzi Barbara

Bodnár Csaba Bendegúz

Burai Boglárka

Czikó Tivadar

Csoma Eszter Borbála

Eperjesi Nóra

Fodor Kitti

Galyas Stella

Horváth Petra Eszter

Kiss Balázs

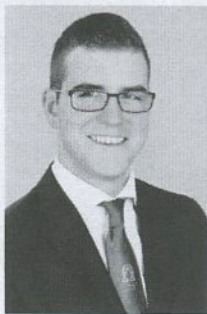
Kovács Blanka

Kozma Tamás András

Magyar Gyula József

Matolay Viktor László

Mezőfi Péter Csaba

Papp Nóra Boglárka

Petró Balázs

Puskás Eszter

Richvolszky Ádám

Sontra Boglárka

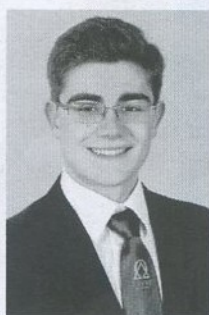
Szabó Marianna Eszter

Szalay Cintia

Szonda Boglárka

Takács Balázs

Tiszolci Gréta Ténia

Tóth Virág

Feltétel nélküli szeretet...

Kedveseim!

Azért is szerettem Veletek lenni annyira, mert lehettem az, aki vagyok és Titeket is lehetett olyannak szeretni, amilyenek vagytok. Azt éreztem, hogy nemcsak adok, hanem sokat kapok is Tőletek! Egy olyan pozitív légkör volt (van) a közösségünkben, amely egy egész életre meghatározó időszak volt és marad a jövőben is.

Most kiléptek egy új térbe, és megnézik, kinek a szemében milyennek látjátok magatokat. Ez egy tükör lesz, a Te döntésed, hogy a torz tükröt választod-e, amiben tökéletesnek, hibátlannak látszol, vagy a valódi képet, amelyben ugyan látszanak a hibák, de érzitek, hogy lehettek bármilyenek, nem kell megijátszanotok magatokat: Tökéletlenül vagytok tökéletesek! És ez különösen fontos lesz majd a párválasztásban, hogy ÖNMAGATOK lehessetek! Sokan úgy élnek, hogy nem mernek önmaguk lenni, nem merik kimondani, amit gondolnak, és attól várják mások szimpátiáját, hogy fegyelmezettek, visszahúzódóak. Persze az jó, ha valaki fegyelmezett és udvarias, csak ne legyen közben megalkuvó. De van, aki direkt undok és provokál, mert így nem kockáztatja, hogy elutasítsák, hiszen esélyt sem ad. Ne másoktól várd, hogy boldoggá tegyen, hanem Te irányítsd az életed! Fontos, hogy Te is tudd! Értékes vagy! Hogy érheted el, hogy ezt sokan mások is észrevegyék?

„Ha kipróbálsz, hogy a Téged körülvevő dolgokkal kapcsolatban nem azt nézed, mi esik rosszul, mivel helyezkedj szembe, hanem azt, ami jó, amit kapsz belőle, akkor érdekes módon nem a másik nyer ezzel többet. Azt veszed észre, hogy egyre jobban érzed magad. Ha sikerül, a derű, az optimizmus kerül előtérbe, észre sem veszed, de egész nap mosolyogsz -és erre nem tud nem reagálni a világ...” (Almás Kitti)

Ne ijedjete meg a nehézségektől, mert Edison is azt tartotta a zsenialitásról, hogy 1% tehetség, 99% verejték. Ha megteszel mindent a sikerért, már az út amin haladsz meglepedéssel tölt el, mert értelmes életet érsz.

Útravalóul Pál apostol szavait idézem: *„...mert én megtanultam, hogy elégedett legyek azzal, amim van. Tudok szűkölködni, és tudok bővölködni is, egészen be vagyok avatva mindenbe, jóllakásba és éhezésbe, bővölködéskébe és nélkülözésbe egyaránt. Mindenre van erőm Krisztusban, aki megerősít engem.” (Fil. 4,11-13)*

Sok szeretettel osztályfőnökökötök:
Taskó Márta

12. D osztály, osztályfőnök: Taskó Márta

Bánfalvi Bálint

Bányai Réka

Bencs Gábor

Bubenkó Ákos

Csató Zita Viktória

Csebi Máté

Deák Máté Tibor

Egri Dominika

Febér Anna

Földesi Zsófia

Gál Bertalan Soma

Gazdik Melinda Erika

Gönczi Soma

Halász Mercédesz

Juszó Jusztin Ajdár

Kádas Máté

Kády Barnabás

Kántor Zsaklin Zsuzsa

Kovács Levente

Kulcsár Kristóf

Magyar Máté

Nagy Máté Bence

Nemesházi Árpád

Németh Zsaklin Petra

Sándor Dávid

Sukály Dominik

Sziráczki Soma

Szmutku Zoltán

Téglás Bence Noel

Tőzsér Luca

Tőzsér Sára

Valkó Zsuzsanna

Visnyovszky Cergely

„Friendship is born at that moment when one person says to another: 'What! You too?'

I thought that no one but myself...' ” (C.S.Lewis)

Kedves Osztály!

Fölvillannak előttem az első találkozás képei. Megszépebben és izgatottan tekintettetek rám: mi fog itt történni, jó lesz ez nekem? Ki ez a tanár, aki „zenekart” próbál szervezni és sportolókat keres az „olimpiára”?

Én is várakozással voltam tele, hiszen egy osztálynyi emberpalántát bíztak rám, hogy életük e fontos négy évének részese legyek, egyengessem lévays pályájukat. Nyitottságotok és őszinteségetek már akkor rabul ejtett. Sok településről, különböző élethelyzetekből vezetett ide benneteket az Isten és választott ki minket egymásnak.

Az éretlen táborban már volt némi ismeretek egymásról, a közösségi oldalaknak köszönhetően felvettétek egymással a kapcsolatot a nyári szünetben is. Az avatásra már osztályá kovácsolódva készültetek. Az első gyülekezetlátogatás mindig felejthetetlen marad, ahol elbúcsúztatok egyik osztálytársatoktól.

Dédestapolcsány: adventi gyülekezetlátogatások, szeretethíd – befogadó családok vendégszeretete, Mályi: közösségépítés, szeretetszolgálatra felkészítés, filmforgatás, Nyíregyháza: állatkert, Rejtek: stresszmentes övezetben kampányra készülődés, Kistokaj, Lillafüred: filmforgatás, Budapest: Terror Háza, Dunakanyar: az utolsó osztálykirándulás. Helyszínek az iskola falain kívül, ahol kirándultunk, felfedeztünk, játszottunk, szolgáltunk, segítettünk, finomakat ettünk, filmet forgattunk, gondolkodtunk, fegyelmeztem, bosszankodtam, felháborodtatok, kibékültünk, meghatódtunk, neveltünk... Közös élmények, közös emlékek.

Sosem voltatok egy renitens társaság, de ez nem azt jelenti, hogy mindenre rábólintottatok volna. Véleményeteknek hangot adtatok és ha igazságérzetetek csorbult, szóvá tettétek. Jó szándékú, jól nevelt, intelligens osztályként ismertelek meg benneteket és a kampány idején különösen megcsillogtattátok a sokszínűségeteket, kreativitásotokat és önállóságotokat. Balesetem utáni törődésetek erőt adott a nehéz pillanatokban. Tanáraitok a tiszteletet és az egymás iránti feltétel nélküli elfogadást tapasztalhatták az osztályban.

Mit szánok nektek útravalóul? Jeleképesen a tenyeretekbe tettem a ballagásotok napján egy iránytűt. Nem telefont, nem GPS-t, hanem egy igazi tájoló. Ismereteitek szépen gyarapodtak az elmúlt évek során, s amikor e sorokat olvassátok bizonyára „érettek” is lesztek. Hit nélkül a legtöbb tudás és javak sem elegendőek, ugyanakkor hittal a kevesebb is megelégszel. A tájoló emlékeztet a múltra (*hiszen tudod „Vár ránk a horizont!”*), mindennapjaitokban pedig mutatja a helyes irányt. Ez az irány legyen számotokra Isten ígéje és a Belé vetett hit. Imádságban tartsd a tűt a jó cél felé!

Tudod, az iránytű nem merül le, nem téved, de lehetnek rendkívüli fizikai tényezők, amelyek befolyásolhatják. A manipulált iránytű rossz irányba vezethet, ha engedsz a csábításnak. Kívánom mindnyájatoknak, hogy életetek tájolóját soha semmi ne térítse el a horizonttól. Még ha időnként kerülő utakat tesztek is, mindig találjatok vissza a helyes ösvényre, melyen Isten gazdag áldásai kísérik!

„Minden feltéve őrzött dolognál jobban óvd szívedet, mert onnan indul ki az élet!” (Péld. 4:23)

*Szeretettel osztályfőnökök:
Dr. Rózsáné Nagy Mónika*

*12. E osztály, osztályfőnök:
Dr. Rózsáné Nagy Mónika*

Bodolai Veronika Luca

Borbély Tamás

Bubenkó Áron

Csebes Ádám

Danyluk Anna

Gaál Zsófia Eszter

Gonda Lolita

Gulyás Martin

Hajnal Ágota Tünde

Illyés Emília

Jurák Eszter Réka

Kiss Bálint László

Kobzos Viktória

Lőrincz Boglárka

Lőrincz Zsuzsanna

Madarász Ruben László

Marschalkó Kristóf

Nagy Kristóf

Orbán Eszter

Sipos Levente István

Soós Botond

Stefán Eszter

Szűcs Anna Fruzsina

Szabó Helga

Szentimrei Márk

Ujházi Péter

Varga Dóra

Wächter Lilla

Szilágyi Marcell 11.E osztályos tanuló búcsúztató beszéde évfolyama nevében

*„Minden nap megszűnik valami,
Amiért az ember szomorkodik,
De mindig születik valami új,
Amiért érdemes élni és küzdeni”
(Herakleitosz)*

Sok szeretettel köszöntöm a Lévay immár végzős diákjait, kedves szüleiket, a vendégeket, az iskola minden tanárát és dolgozóját.

A ballagás talán az egyetlen olyan alkalom, amikor a tanárok minden végzős osztályt a maguk teljességében láthatnak, ugyanis innen még a legmerészebb diákok sem mernek hiányozni, vagy esetleg ami a Lévays diákokra természetesen nem jellemző, ellógni. Talán azért nem, mert ők is ráébredtek, ez az utolsó napjuk Lévays diákként, és szeretnének még egyszer, utoljára egy közösséget alkotni.

Kedves ballagó diákok! Sorolhatnám mi minden történt eddig veletek, hisz minden tanuló átéli az éretlen tábor újdonságát, amikor belecsöppentünk egy ismeretlen világba, az avatás és a diákigazgató választás izgalmát, a Mályiban eltöltött napokat, a pénteki bentmaradást, ahol mindig megígértük, hogy többet nem teszünk rossz fát a tűzre. Említhetném a naponta teljesítendő távot, amit az osztályoddal az emeleteken kellett fel és alá megtenni vagy a rekordidő alatt megevett szendvicset órák előtt.

Rengeteg emlék köt titeket ide, és biztos vagyok benne, hogy rajtam kívül még több százan értik, hogy mire gondolok, mikor azt mondom, 10-es széria...

Ezek azok a dolgok, amik színessé tették a mindennapokat, és erre fogtok visszaemlékezni, akár-hányszor eljöttök a Lévay patinás épülete előtt.

Azonban pár óra múlva, már öregdiákok lesztok, és idővel a tablóképetek fogja díszíteni az iskola fehér falát, és az iskola történelmét fogjátok öregbíteni.

A ballagás az a nap, ami egy fontos határ az ifjúkor és a felnőtté válás között, ahogy kedves osztályfőnököm, Kmiatekné Huba Zsuzsa tanárnő mondta nekünk: „Hamarosan családapák és családanyák lesztek”. Kissé humorosnak és komikusnak hangzik, de rejt magában igazságot. Ha már eddig eljutottatok, mondhatnám azt, lassan ti fogtok a saját gyereketek ballagásán ülni. Felnőttek lesztek, értékes részei a társadalomnak, felelősséget vállaltok mindenért, és rá kell jönnötök, hogy mindennek, amit csináltok, következménye van.

Most pedig Ábrám Tibor igazgató úr szokásához híven, szeretnék én is az ideai tanév diákigazgatójaként egy-két személyesebb gondolattal elbúcsúzni a végzős osztályoktól!

12. A osztályosok! Személy szerint nagyon kedvelem az osztályt, jó humorotok van, és nagyszerű feladat volt Papp Róbert tanár úrnak titeket vezetgetni első osztályaként. Mindig töletek volt zajos a földszint, de úgy gondolom, ha elmentek, mindenkiben hiányérzet marad.

12. B-sek! Mindig is egy jó osztálynak tartottalak titeket, és a tanulmányi eredményetek is jó volt. Az nem kétség, hogy a legvagányabb osztályfőnököt ti kaptátok Borosné tanárnő személyében, és ez meg is látszódott az osztályon is.

12. C-sek! Mivelati osztályotok avatta az évfolyamunkat, így számunkra ti voltatok az első felettünk járó osztály, akit megismertünk, ezért személyesen nekem mindig is különlegesen maradtok. Vonáné Vincze Viktória osztályaként humán tantárgyakban mindig méltóan szerepeltetek, az ő nagy öröme.

12. D osztályosok! Mély tiszteletemet fejezem ki annak az osztálynak, amely matek-fizikával foglalkozik, mivel én magam nem igazán értek egyikhez sem. Hozzátok fűződő kedves emlékünkhöz még az egészségnap, amit nagyon jól megszerveztetek csodás osztályfőnökötökkel, Taskó Márta tanárnővel, amikor is bőlét, süttőtököt, tepertőt és kolbászt szolgáltatok fel a termekben.

12.E-sek! Sok embert szeretek ebben az osztályban, jókedvű és összetartó csapat voltatok, és a 12.B osztállyal együtt ti is cserediákot fogadtatok, segítettétek őt, és mire hazaértek, már szinte folyékonyan tudtak magyarul. Nyelvi osztályként ti rendelkeztek a legtöbb nyelvvizsgával, amelyre Rózsáné Nagy Mónika tanárnő méltán büszke lehetett.

Végezetül, szeretnék nektek sok sikert kívánni az érettségizet, és az elöttetek álló időszakhoz! Kívánom, hogy váltsatok valóra álmaitokat, de soha ne felejtsetek el megállni és visszanézni, honnan indultatok.

Áldás, békesség! Isten áldjon titeket!

Madarász Abigél és Jurák Eszter búcsúbeszéde a ballagó évfolyam nevében

Eszter:

Tanévünk legnagyobb ünnepén nagy tisztelettel és szeretettel köszöntöm végzős tanulóinkat, az őket ballagató osztályfőnököket, a gyermekeikre joggal büszke szülőket, meghívott vendégeinket, iskolánk valamennyi tanárát, munkatársát, tanulóját és minden kedves jelenlévőt.

Tisztelt Ünneplő Közösség!

Éretlen tábor, elsős avatás, Mályi, szeretethíd, tanulás. Barátságok, szerelmek, kampány, szalagavató, szerenád, ballagás, érettségi.

Talán ezek a dolgok tudnák a legjobban kifejezni mindazt, amit a 4 illetve 6 év alatt együtt megtapasztaltunk. Elérkeztünk egy mérföldkőhöz. Az ember ilyenkor megáll egy pillanatra, számot ad, visszatekint.

Amikor az imént felsorolt szavakra gondolunk, érzelmek

színes skálája fut végig rajtunk, hiszen minden megélt pillanat, minden siker és minden kudarc, amit együtt átéltünk formáltak minket azzá, akik most vagyunk: egyénné, és közösséggé.

Kedves Ballagó Diákok!

Tervekkel, álmokkal, vágyakkal telve álltok most itt, de talán még nem értitek mi értelme volt az elmúlt évek erőfeszítéseinek. Mi értelme volt a sok tanulásnak, a sok próbatételnek és kihívásnak. Nem baj, ha így érzitek. Többet kell ahhoz élni és tapasztalni, hogy igazán felismerjük az iskola jelentőségét.

Tanárainktól rengetegszer hallottuk, hogy Isten utat készít számunkra. Talán az elmúlt pár év is egy út volt, melyen végig kellett menetelnünk. Talán nem volt egyszerű, de mint tudjuk, a legnehezebb csatákat a legjobb harcosok kapják.

Abigél:

Amikor elindul egy új hajtás a fán még gyenge, érzékeny minden behatásra. Fagyra, szélre, napsütésre. Ahogy telik az idő egyre növekszik, erősebbé és terebélyesebbé válik míg végül kifejelett, hatalmas ékességként díszíti a környezetét. Örömet lelik benne a madarak, különböző élőlények és mi emberek is.

Első évünk a Lévayban a friss hajtások korai időszakára emlékeztet: nem ismertük a minket körülvevő rendszert, minden benyomást újnak éltünk meg. Ekkor fedeztük fel, az iskolát, osztályunk közösségét és a tanárokat.

Ahogy teltek az évek egyre rutinosabbak lettünk. Már nem ijedtünk meg, ha beköszöntött egy-egy nagyobb vihar.

Növekedtünk és értünk. Egyre több gyümölcsöt teremtünk. 10-év végén megmutattunk a matektudásunkat a párosévfolyamú vizsgán, majd 11-ben az irodalom tételeket mondtuk fel az év végi számonkérésen. Összehoztunk egy felejthetetlen kampányt. Aztán eljutottunk, az utolsó évhez, a szalagavatóhoz, próbaérettségikhez, szerenádhhoz, és végül mai naphoz.

Most, hogy tovább viszi terméscinket a változás szele, ideje visszatekintnünk arra, mennyi mindenben mentünk keresztül, mennyi mindent köszönhetünk azoknak, akik gondoztak és támogattak bennünket egyen-egyenként. Számtalan évgyűrű, új barázdá ékesíti a fánkat. A Lévay fáját.

Egy fát melynek ágai, egy-egy osztály. Százfélé ágazók, különbözők és egyediek. De egy eredetűek. Mind ugyan abból nőttek ki. Egy törzsből, mely biztos gyökérezeten

áll, ami megkérdőjelezhetetlen. Hiszem, hogy iskolánk a mély és biztos gyökerei miatt tudott és tud ilyen áldásos lenni.

És a történetnek nincs vége. Évről évre újabb ágakkal bővül e csodás növény. Lehet, hogy a mai nap a búcsúzásról szól, azonban mind tudjuk, honnan indultunk és azt, hogy soha nem jutottunk volna el eddig, egy ilyen biztos alap és ilyen elődök nélkül.

Eszter:

Vár minket a nagybetűs élet, várnak a próbatételek. De abban szerintem mindannyian egyetérthetünk, hogy aki egyszer Lévays volt, az erre mindig emlékezni fog. Köszönöm az osztályomnak, köszönöm a tanárainknak, és ennek az évfolyamnak, hogy együtt írtuk be magunkat a Lévay történetébe. Köszönjük, hogy részesei lehettünk valami jónak, valami emlékezetesnek, valami összetartónak és építőnek. 2012, 2014, 2018. Évszámok, amiket remélhetőleg végre egyszer nem fogunk elfelejteni.

Végezetül egy idézetet szeretnék még felolvasni. Küldeném minden diáktársamnak szeretettel:

„Mindenki képes elérni célokat. Ne hagyjátok, hogy elbátortalanítsanak, amikor szeretnétek valóra váltani egy álmot. Végül, használjátok ki, hogy fiatalok vagytok! Akkor is ragaszkodjatok álmaitokhoz és céljaitokhoz, ha a megvalósításuk lehetetlennek látszik!”

Köszönöm a figyelmet, Áldás Békesség!

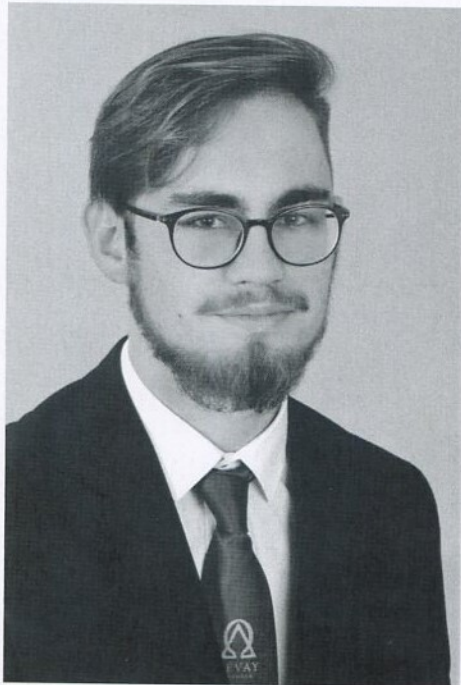
Iskolánk kiválóságai

*Tiszáninnen Református Diákja:
Sontra Boglárka*

*TIREK – Tanulmányi díj:
Csehes Ádám*

*TIREK – Tanulmányi díj:
Barna Benedek*

*Pro Talento díj:
Csehi Máté*

Pro Excellentia díjasok:

Eperjesi Nóra, Madarász Abigél, Takács Balázs, Barna Benedek, Richvalszky Ádám, Csehes Ádám, Danyluk Anna és felkészítő tanáraik

Pro Schola et Communitate díjasok:

Kovács Blanka, Sontra Boglárka, Zákány Benjámín, Horváth Petra, Németh Zsaklin, Kádas Máté és tanáraik